

Z
O
Z
N
A
M
T
E
S
A

JA HOSPODIN

Prednášky modlitebného týždňa mládeže 2009

2009
5-9. SRPNA

EVROPSKY

KONGRES

MLADENE

PAN EUROPEAN ADVENTIST YOUTH CONGRESS

ÚVODNÉ SLOVO

Nádherne podmanivá pieseň s krásnou melódiou. Worship som si naozaj vychutnával. A potom to prišlo. Nejaký mládežník sa postavil na pódium, a to, čo povedal, mi stále znie v ušiach: „Skúste to s Bohom, zmení to váš život. Ja som to zažil. Začal som čítať Bibliu a teraz som iný človek.“ Počas týchto slov som prežíval super pocit a zdalo sa mi, že som k Bohu bližšie. Vrátil som sa domov a s nadšením som otvoril Bibliu. Po chvíľke som sa zarazil. Kde mám začať? A ani neviem ako, náhodne som ju otvoril a čítal:

„Keď vyplachovali voz pri Samárskom rybníku, psy lízali jeho krv a neviestky sa v tom kúpali podľa slova, ktoré vyriekol Hospodin.“ (1 Kráľ 22,38)

To je ale divný text. Prečo to v tej Biblii vôbec je? Tomu teda nerozumiem. Zmätene som listoval ďalej a zrak mi padol na ďalšie miesto.

„Pán sa stal akoby nepriateľom, znivočil Izrael, znivočil všetky jeho paláce, skazil jeho pevnosti, rozmnožil dcére judskej smútok i žiaľ.“ (Plač 2,5)

Tak to je ešte lepšie. Kto koho znivočil, kto komu rozmnožil smútok a žiaľ? Hádam nie Boh!

Nadšenie z worshipu zo mňa pomaličky vyprchávalo. Biblia je naozaj zvláštna. Nielenže tomu nerozumiem, ale je mi divné, ako mohla niekomu zmeniť život. Sklamanie som ju zavrel a v hlave sa mi začali rojiť myšlienky: Aký je teda Boh? Ako mu porozumieť a prečo je tá kniha napísaná tak čudne a nerozumiteľne?

Veríme, že Boh existuje, že je „online“. Keď sa mladí ľudia do seba zamilujú, nestačí im, že si vymenia esemesku. Chcú sa poznať osobne. Zaujímajú sa jeden o druhého. Delia sa o svoje pocity, názory, postoje, hodnoty... Podobne sa budeme snažiť v tomto týždni dať si rande s Bohom a zoznámiť sa s ním. Hľadať, aký skutočne je.

Celá Biblia je jeden veľký príbeh Božieho ľudu, ktorý vrcholí Ježišovým druhým príchodom. Nasledujúcich osem dní si príbeh Boha a jeho ľudu prerozprávame v konkrétnych historických súvislostiach, ako sú opísané v Biblii. Pripravili sme pre vás graf na strane 24 (pred čítaním prednášok odporúčame preštudovať), ktorý vám pomôže každý deň sa orientovať, o ktorom období dejín Izraela prednáška hovorí. Každý deň predstavuje jednu epochu. Keď ju potom otvoríme aj na ťažších miestach Starého zákona, pochopíme, ako sa Boh v tomto období cítil, ako konal, čo sa na danom mieste práve rieši a prečo niekedy hovoril pre nás nepochopiteľným spôsobom.

„Tvorivá skupina“ Teologického seminára v Sázave v zložení Matěj, Dan, Evka, Lukáš, Vendy, Jiří, Andrejka a Miki vám pri čítaní týchto modlitebných prednášok prajú radosť a novú skúsenosť.

P.S. S prednáškami sme pre vás pripravili rôzne aktivity, ktoré vám tento týždeň trochu okorenia :-) Budeme radi, ak nám napíšete na naše emailové adresy svoje dojmy z prednášok aj z celého modlitebného týždňa.

BOH VERNÝ

5 Moj 7,12-15 „*Za to, že budete tieto právne predpisy poslúchať, zachovávať a dodržiavať, bude Hospodin, tvoj Boh, plniť zmluvu s tebou a priazeň, ktorú prisahou zaslúbil tvojim otcom; bude ňu milovať, požehnávať a rozmnoží ňu... Hospodin odvráti od teba každú chorobu a zlé neduhy egyptské, ktoré poznáš. Na teba ich nedopustí, ale dá ich na všetkých, ktorí ňu nenávidia.*“

2 Moj 24,3 „*A všetok ľud jednohlasne odvetil: Budeme plniť všetky slová, ktoré vyslovil Hospodin.*“

Svadobný sľub

Každý z vás sa už určite zúčastnil na nejakej svadbe. Spomínate si na manželský sľub? Znie asi takto: Ja, Ján Kováč, odovzdávam sa tebe a...

Sľubovali ste už niekomu vernosť? Ja áno a nie je to viac ako štrnásť dní. Nie, svadbu mám ešte len pred sebou, ale mal som vzácnu prednosť požiadať svoju nastávajúcu o ruku. Bolo to v sobotu večer v Prahe, na vrchu Petřínskej rozhľadne. Moja nastávajúca vôbec nič netušila, keď sme po krásnej romantickej prechádzke po Petříne stúpali hore po točitých schodoch na vrch rozhľadne. Tam som jej vyznal lásku a spýtal sa, či by si ma chcela vziať. V tento čarovný a presne načasovaný okamih sa dole pod vežou rozsvietilo živé srdce tvorené našimi tridsiatimi piatimi kamarátmi, ktorí nás v tomto dôležitom rozhodnutí prišli podporiť. Na záver ožiariť oblohu nad nami krásny farebný ohňostroj. Pre moju nastávajúcu to všetko bolo určite veľmi dojemné a podmaňujúce, ale najdôležitejšie z celého večera bolo to, čo som jej sľúbil pri výmene zá-

sľubných prstienkov. Povedal som jej totiž, čo pre mňa znamená a sľúbil, že jej budem preukazovať lásku, vernosť a starostlivosť, kým nás smrť nerozdelí. Potom prišiel čas, keď sa mala k mojej prosbe vyjadriť aj ona. Na moju veľkú radosť odpovedala ÁNO.

V podobnom duchu sa nesie aj zmluva s Izraelitmi na vrchu Sinaj, kde im Hospodin po vyvedení z Egypta vyznáva slovami a činmi svoju lásku a Izrael odpovedá svoje „ÁNO“.

Boh však poznal rafinovanosť zvodov tohto sveta a bol si vedomý úskalí, ktoré by mohli tento krásny vzťah narušiť, preto sa rozhodol novovzniknuté puto lásky ochrániť zmluvou. Tá mala byť záväzná pre obe strany. Obsahom sinajskej zmluvy bol teda okrem Božieho sľubu vernosti, lásky a požehnania aj záväzok Izraelitov, že odteraz budú uctievať len Hospodina – a to podľa ním ustanovených princípov uctievania.

Možnosť voľby

Pokiaľ ide o našu budúcu manželskú zmluvu, nie som Boh, aby som mohol popri

úcte, potrebnej pre fungujúci vzťah dvoch partnerov, požadovať aj uctievanie. Preto bude náš svadobný sľub rovnocenný, obaja si v ňom sľúbime to isté. V prípade Hospodina a Božieho ľudu je to však iné. Veď my ľudia a zvrchovaný Boh nie sme a nikdy nemôžeme byť rovnocennými partnermi.

Napriek tomu z podstaty jeho charakteru a z jeho konania vyplýva, že Boh nikoho k uctievaniu nenúti. On dáva každému na výber, či ho prijme, alebo odmietne. Láska totiž „nenúti milovať s nechutou...“ ako sa spieva v jednej známej kresťanskej piesni. Toto rozhodnutie je však otázkou života a smrti. Veď Boh je zdrojom všetkého života a odvrátenie sa od neho nie je ničím iným než samovraždou. Boh si však praje, aby sme si to uvedomili. Túži, aby si všetci vybrali život.

5 Moj 30,15-20 „Pozri: dnes som ti predložil život a dobro, smrť a zlo. Dnes ti prikazujem milovať Hospodina, tvojho Boha, kráčať po Jeho cestách a zachovávať Jeho príkazy, Jeho ustanovenia a Jeho právne predpisy – tak budeš žiť... Vyvoľ si teda život, aby si zostal živý ty i tvoje potomstvo: miluj Hospodina, svojho Boha, poslúchaj Jeho hlas a pridŕžaj sa Ho; lebo od toho závisí tvoj život a dĺžka tvojich dní...“

Je naozaj úžasné, že Boh dal Izraelitom na výber medzi dobrom a zlom, pozhnaním a prekliatím. (5 Moj 11,26-28) A ešte nepochopiteľnejšie je, že väčšina si svojou neposlušnosťou zvolila záhubu. Aj nás dnes Boh stavia pred rovnako zásadné rozhodnutie. Môžeme žiť len pre seba, alebo sa rozhodneme slúžiť Bohu. Ak sa rozhodneme žiť pre seba, zvolili sme si cestu, ktorá sa končí smrťou. Keď si však vyberieme Božiu cestu, získame podľa Jána 5,24 večný život.

Nevera

Netrvalo dlho a Boží ľud svoje záväzky porušil. Biblia smutne konštatuje: „Veľmi rýchlo odbočili z cesty, ktorú som im prikázal; urobili si uliate teľa, klaňali sa mu, obetovali mu a hovorili: Izrael, toto sú tvoji bohovia, ktorí ťa vyviedli z Egypta.“ (2 Moj 32,8)

Izraeliti mali dostatočne vážne dôvody na to, aby verili v Boha a zachovávali jeho prikázania. Boli svedkami mnohých veľkých zázrakov, ktorými im Boh dokázal svoju lásku a starostlivosť. Je neuveriteľné, že Izraeliti mali neustále problémy s tým, aby mu zostali verní. Mojžiš ich však uistil, že keď sa rozhodnú vrátiť k Bohu, On bude ochotný prijať ich. Božie milosrdenstvo je úžasné! Ide oveľa ďalej, než si vieme predstaviť. Aj keby ľudia od neho odišli a dobrovoľne si zničili životy, Boh bude stále ochotný prijať ich späť. On spôsobí, aby prežili vnútorné duchovné obrátenie. (5 Moj 30,1-6)

Správny vzťah k Bohu

Ľudia vstúpili do zmluvného vzťahu s Bohom a Mojžiš im prikázal, aby počúvali jeho ustanovenia, učili sa ich a uplatňovali ich vo svojom živote.

Aj kresťan vstúpil do zmluvného vzťahu s Bohom prostredníctvom Ježiša Krista. Mal by preto pozitívne reagovať na to, čo od neho Boh očakáva. Ježiš hovorí, že takýto správny vzťah k Bohu dosiahneme láskou k nemu z celej našej bytosti a poslušnosťou jeho prikázaniam.

Izraeliti nemali dôvod, aby opustili Boha. Staral sa o nich ako láskavý pastier. Chránil ich ako oko v hlave, bdel nad nimi ako orol nad svojimi mláďatami. Boh je spoľahlivý a verný. Dokázal to už veľakrát. Biblia je plná príbehov, ktoré to dosvedčujú. Môže ležať v tvojej knižnici a zapadať prachom, alebo sa môže stať dôležitou súčasťou tvojho života – ak si oddelíš čas na jej štúdium. Keď objavíš múdrosť Božieho posolstva, budeš ju chcieť uplatniť vo svojom živote a rád sa o ňu podelíš aj so svojou rodinou, s kamarátmi a ďalšími ľuďmi. Biblia nie je len dobré čítanie – je to skutočná pomoc pre skutočný život.

Modlitba

Milujúci Bože, ďakujeme ti, že aj dnes nám dávaš svoje srdce ako na dlani, keď nám ponúkaš svoju lásku, starostlivosť a vernosť. Na rozdiel od teba, my často nedodržíme svoje slovo a sme nestáli a neverní. Prosíme ťa,

odpušť nám a pomôž nám žiť vo vzťahu k tebe vždy čestne a verne.

Otázky

1. Čo cítiš, keď ti niekto niečo sľúbi, a potom to nesplní? Aké sú tvoje pocity, keď niečo nesplníš ty sám?
2. Keď si predstavíš, že by si mal s niekým uzavrieť zmluvu na celý život (napríklad manželstvo), aké to má podľa teba výhody a aké nevýhody?
3. Hovorí sa, že aj krst je zmluvný záväzok. Je alebo nie je potrebné náš vzťah s Bohom verejne vyjadriť? Prečo?

Aktivita

Bez toho, aby ste sa pozreli do Biblie, napíšte každý na kúsok papiera jednotlivé

prikázania Desatora. Potom svoje „verzie“ spoločne porovnajte a vytvorte definitívnu podobu. Tú zasa porovnajte s „autorizovaným“ biblickým znením. Na čo zaujímavé ste prišli?

Matěj Louda

(matej4212@lotech.cz)

1 Sam 18,1.4 „Duša Jonatánova sa spojila s dušou Dávidovou. Jonatán si ho zamiloval ako seba samého... vyzliekol plášť, ktorý mal na sebe, dal ho Dávidovi, ako i svoje rúcho a meč, i svoj luk a opasok...“

Pred prázdninami som cestoval s kazateľom Vaškom Vondráškom autom do Brna. Rozprával mi o svojich študentských rokoch na seminári v Sázave. Býval so svojím dobrým kamarátom Alanom Chlebkom a aby demonštroval blízkosť ich priateľstva, povedal mi: „Alan, to bol môj Jonatán.“ A potom dodal: „Tým som nepriamo povedal, že ja som ten slávny Dávid.“

Námet dnešnej prednášky je z obdobia, keď Izraelití prežívali požehnané roky spojené s kráľom Dávidom, vďaka ktorému sa Izrael stal sebavedomým štátom s bázňou pred Hospodinom, ale s odvahou voči okolitým národom. Boží ľud sa riadil Hospodinovými príkazmi a Boh ho žehnal. Dávid to ale v živote – a najmä na začiatku – nemal vôbec ľahké. Musel sa naučiť spoliehať na

Hospodina a na svojich priateľov, ktorí boli pre neho Božím darom. Dnes bude reč o Dávidovom priateľovi Jonatánovi.

Perspektívny vodca

Jonatán bol prvorođený syn izraelského kráľa Saula. Bola to Saulova pravá ruka a v Biblii čítame, že keď tiahli do boja, rozdeľovali si armádu na polovice a väčšie úspechy dosahoval práve Jonatán. Bol to mladík, ktorý mal blízky vzťah s Bohom a pevnú vieru v Božiu moc. Inak sa nedá vysvetliť skutočnosť, že prostredníctvom Jonatána a jeho zbrojnošov Boh porazil niekoľkotisícovú armádu. Mal priam vydláždenú cestu k tomu, aby sa stal po svojom otcovi budúcim kráľom Izraela. To od neho ľudia očakávali a to si aj priali. Videli totiž, že je s ním Hospodin, že mu žehná a tiež verili, že ako panovník bude láskavý a úspešný. Jonatán kráčaľ v ústrety budúcnosti a jeho vízia o úspešnej kariére sa pomaly uskutočňovala.

Až do chvíle, keď do hlavného mesta prišiel nováčik Dávid, ktorý zabitím obra Goliáša vyhral Izraelitom vojnu. V Dávidovi získal Jonatán nečakanú konkurenciu! Aj Dávid mal svoje úspechy, bol to mladý pohľadný muž s krásnymi očami a Jonatán sa právom mohol cítiť ohrozený. Lenže... Keď Dávid prišiel ako nováčik na kráľovský dvor, zašiel za ním Jonatán a namiesto toho, aby na ňom hľadal chyby, privítal ho s otvoreným náručím. Keď videl, že Dávid so sebou nič nemá, vyzlieka si svoj plášť, dáva zo seba dole svoj meč, luk i opasok a všetko to daruje Dávidovi. Čo to muselo pre Jonatána ako bojovníka znamenať?! On svojmu najväčšiemu konkurentovi daroval vlastný meč a celú výzbroj. A Dávid s Jonatánovými zbraňami začal podnikáť boje a mal obrovský úspech. Ženy pre Dávida na kráľovskom dvore tancovali, spievali, okamžite stal ich idolom.

Kráľ Saul sa rozhneval, zúril od závidosti a poštval proti Dávidovi celý kráľovský dvor. Túžil ho zlikvidovať. A čo na to jeho ambiciózný prvorođený syn Jonatán? Ten sa u svojho otca a kráľa v jednej osobe za svojho konkurenta prihovára. On za neho prosí, dokonca nasadzuje aj svoj život. Celý dvor

sa snaží Dávida zneškodniť, ale Jonatán bojuje proti väčšine, aby sa ho zastal. Postí sa za neho, trápi sa, že je jeho meno v očiach ľudí zlahčené. A keď Dávid musí utiecť a žije ako štvaná zver v horách, prichádza za ním a utešuje ho: „Neboj sa! Bude to dobré, lebo Hospodin je s tebou!“ Ba čo viac, keď ho Jonatán v horách opakovane navštívi, utešuje ho a hovorí: „Dávid, ty budeš kráľom nad Izraelom a ja budem prvý po tebe.“ Inými slovami, ty si pre mňa viac ako moje ambície, moja kariéra, môj úspech.

Kto sa komu klania

Vrchol tohto príbehu sa nachádza v 1 Sam 20,41b: „Dávid vstal spoza skaly, padol na tvár k zemi, trikrát sa poklonil; nato sa pobožkali navzájom a v objatí plakali, kým sa Dávid neovládal. I povedal Jonatán Dávidovi: Choď v pokoji...“

Dávid k nemu prichádza, padá tvárou na zem a trikrát sa Jonatánovi klania. Prečo? **Pre Dávida bol Jonatán niekto, kto mu ukázal na Boha viac než celá jeho rodina.** Preto nemá problém vzdať mu svoju úctu a vďaku. Jonatán pre Dávida predstavuje muža, ktorý ho privíta v prostredí, kde nikoho nepozná, ktorý mu dá to najcennejšie, čo má, ktorý sa postaví na jeho obranu proti väčšine, nasadí pre neho vlastný život, prichádza za ním v núdzi a v chorobe, aby ho utešil, ktorý ho vidí dôležitejšieho ako samého seba. A to všetko preto, že ho skutočne miluje. V postave Jonatána vidíme človeka premeneného Bohom. K druhým pristupuje presne tak, ako Boh k nemu. Boh totiž nie je sebec, zameraný na vlastné blaho. Boh je vo svojej podstate láska.

Láska verzus hriech

A láska... tá je „trpezlivá, láska je dobrotivá, nezávidí, láska sa nevystatuje a nenadáva; nie je neslušná, nie je sebecká, nerozčuľuje sa, nezmyšľa zle, neraduje sa z nepravosti, ale teší sa z pravdy.“ (1 Kor 13,4-6)

A to je presný opak toho, ako sa prejavuje hriech. Čo je to hriech? Prečítaj si Iz 14,12-15, kde je reč o Luciferovi. Všimni si, že sa tu päťkrát opakuje ja, ja, ja...

Lucifer mal problém so svojím JA. Jeho zahľadenosť na seba spôsobila prekrútené videnie reality. Hriech, to nie je v prvom rade zlá vierouka. Hriech, to je moje sebec-tvo. Zapozeranie sa na seba, na svoje problémy, na svoju kariéru, na svoj prospech. Ale Jonatán nemyslí sebecky. Nepremýšľa, či sa to jemu bude páčiť, či mu to niečo vynesie. Dokáže to, na čo jeho sebecký otec nemá – vie milovať.

Odpoľudnie v parku

Žil raz malý chlapec, ktorý sa chcel stretnúť s Bohom. Vedel, že k Bohu je ďaleko, a tak si do kufra zabalil niekoľko balíčkov sladkých tyčíniek a vyrazil na cestu.

Keď prešiel tri ulice, stretol staršiu pani, ktorá sedela v parku na lavičke. Chlapec sa usadil vedľa nej a otvoril svoj kufrik so sladkosťami. Zdalo sa mu, že stará pani vyzerá byť hladná, a tak jej jednu ponúkol. Vďaka jej prijala a usmiala sa na neho. Chlapec sa z toho veľmi tešil.

Sedeli tam ešte nejakú chvíľu, zjedli postupne všetky sladkosti a smiali sa.

Keď sa zotmelo, chlapec sa vrátil domov. Už vo dverách udivil svoju matku radostným výrazom v tvári.

Spýtala sa ho: „Čo si dnes robil, že si taký šťastný?“

On odpovedal: „Obedoval som s Bohom.“ Ale než mohla jeho matka zareagovať, dodal ešte: „A vieš čo? Smeje sa tým najkrajším úsmevom, aký som kedy videl!“

Medzitým sa domov vrátila aj stará žena a tiež žiarila šťastím.

Jej syna prekvapil výraz radosti na jej tvári, a preto sa opýtal: „Mami, čo si dnes robila, že si taká šťastná?“

Odpovedla: „Jedla som s Bohom sladké tyčinky.“ Ale než mohol jej syn odpovedať, dodala: „A vieš čo? Je oveľa mladší, než som čakala.“

Maliarom Božieho obrazu som práve ja

Na záver sa vráťme k Jonatánovi. Akého Boha predstavil on? **A akého Boha predstavuješ ľuďom naokolo ty?** Je to Boh nesebecky milujúci a prajúci, alebo

Boh „hlavne nech sa mám dobre ja“? Po dlhých zápasoch som zistil, že sám sa k láske prinútiť neviem. Nemám silu zmeniť vlastné srdce, aby som sa o svojich kamarátov (aj nekarátov) zaujímal. Ak mám byť úprimný, niekedy sú mi ukradnutí. Na to je moje JA príliš slabé. Ak si na tom podobne, modli sa a pros Boha, aby zmenil tvoje srdce na srdce láskavé, ktoré bude myslieť na druhých, zaujímať sa o nich a pomáhať im. A najlepšie sa to učí práve od Boha, ktorý ťa takouto láskou miluje!

Modlitba

Bože, náš imidž v škole, doma alebo v zbere má často ďaleko od toho, aby ukázal, aký naozaj si. Ty si Boh nesebecký milujúci. A my chceme byť ako ty. Ja som totiž pre spolužiakov i kamarátov zrejme jediným obrazom teba, tou poslednou Bibliou, ktorú oni ešte čítajú.

Otázky

1. Čo by mala mládež, zbor, cirkev ľuďom ponúknuť, čo nemôžu dostať „vo svete“? Čo urobiť, aby začali chodiť na vaše stretnutia mládeže tvoji kamaráti?

2. Vieš si spomenúť, kedy a ako si niekomu urobil v uplynulých dňoch a týždňoch radosť a kedy ju niekto urobil tebe?
3. Ako by si niekomu mohol preukázať, že ti na ňom záleží?

Aktivita

Môžeš si vybrať:

1. Pozvi kamaráta/kamarátku zo školy do cukrárne (čajovne), sadnite si spolu a kúp mu/jej niečo, čo má rád/rada.
2. Určite máš kamaráta/kamarátku, ktorí majú nevyriešený problém. Napíš mu/jej povzbudzujúcu esemesku a od zajtrajšieho rána až do večera sa za neho/ňu modli a postí. Boh má moc vyriešiť každý problém. (Odporúčam piť veľa vody :-)

Daniel Kašík
(dkaslik@centrum.cz)

Ez 15,8 „A krajinu zmením na pustatinu, pretože sa dopúšťali nevernosti – znie výrok Hospodina, Pána.“

V našich zboroch sa niekedy diskutuje o tom, čo z vymožeností súčasného života

odvádza našu pozornosť od úcty k jedinému Bohu. Na zozname sa ocitajú televízory,

počítače, internet či naši kamaráti. Je to tak aj v skutočnosti? Ocítá sa Boh v našom živote na vedľajšej koľaji? Je Boh živý, alebo sa stal prázdnu frázou?

Zlatý vek vystriedaný modlárstvom

Po zlatom veku dávidovského kráľovstva nastáva obrovská národná kríza, ktorá vrcholí rozdelením kráľovstva na južné (Judsko) a severné (Izrael). Modlárstvo, bratovražedné vojny a nejednota sú sprievodnými znakmi života izraelského národa.

Podobné odpadnutie od Hospodina zažili Izraeliti už na Sinaji, keď si postavili zlaté teľa. Povedané obrazne, ešte nestihol vyschnúť atrament na zmluvnej listine a Izraeliti si už našli iného boha. Nie je to trošku krátky čas na to, aby ho opustili? Veď len nedávno sa stali ľuďom Hospodinovým. (2 Moj 32,4) Spomienky na egyptské náboženstvo a jeho atraktivita zohrali určite svoju úlohu. Možno si na nového Boha nevedeli zvyknúť. Možno si ho predstavovali inak. Možno... Ako mu však môžu veriť „obyčajní“ ľudia, keď najvyšší kňaz Áron im s vytváraním obrazu iného boha pomáha?

Aj ja som si uvedomila, že milovať jediného Boha nie je jednoduché. Nech sa akokoľvek snažím, príde obdobie, keď opäť padnem tam, odkiaľ som len pred časom vstala. Keď čítam v Písme o Hospodinovej reakcii, ani ma veľmi neprekvapuje: „Preto ma teraz nechaj, nech vzplanie môj hnev proti nim a vyhubím ich.“ (2 Moj 32,7) O Bohu sa učíme, že je milosrdný a odpúšťajúci a verím, že je naozaj taký. Ale dočítame sa o ňom, že je aj žiarlivý a odmieta akúkoľvek „konkurenciu“. O tejto Božej vlastnosti nehovoríme radi. Obraz prísneho Boha nás zbytočne mátie a vyvoláva pochybnosti o jeho charaktere. Máme z neho obavy. Ale Písmo predstavuje aj túto jeho vlastnosť – najmä vtedy, keď sa od neho jeho ľud odvracia k iným bohom, bôžikom či božstvám.

Podobne ako Izraeliti, aj my vieme, čo máme robiť, akí máme byť, kto má byť v našom živote ten najdôležitejší..., a predsa.

Príbeh Ivana

Ivan pochádza z adventistickej rodiny. Pravidelne navštevuje zbor a aktívne sa zapája do činnosti mládeže. Z jeho osobného vyznania však viem, že mládežníckymi aktivitami zakrýva vnútornú duchovnú prázdnotu. „Ja som veľmi zlý človek,“ povie občas. Už dávno rezignoval na snahu niečo v živote zmeniť. Akcie mládeže mu „lezú krkom“, pretože ho už nedokážu zabaviť. Modlitba je obyčajnou frázou, Biblia obyčajnou knihou na policičke a Boh je len neurčitá, hoci zatiaľ nevyhnutná súčasť kresťanského života. Najradšej by do sveta vykričal, aby mu už všetci dali pokoj, pretože nikto nežije tak, ako o tom krásne rozpráva.

Niektó by povedal, že Ivan odišiel od Boha. Niektó iný by namietal, že je na tej najlepšej ceste, aby ho našiel. K životu patria odchody i návraty. Je to súčasť hľadania Boha i seba samého. Zápas o hľadanie priorít a duševnej i duchovnej rovnováhy v každom z nás.

Aj ja sa bojím často priznať, že Boh nie je číslo 1 v mojom živote. Keby to tak bolo, musela by som veľa vecí zmeniť. Prekopáť myslenie, zbaviť sa „sladkých návykov“. A do toho sa mi nechce. Podobne ako Izraeliti, aj ja niekedy zabúdam na podpis, ktorým som spečatila našu zmluvu.

Opustený Boh neopúšťa

A čo na to Boh? Ako sa má zachovať k človeku, ktorý celé dni trávi u svojho „boha“ ktorého si nazval „práca“? Ako sa má vyrovnáť s tým, že dvíhame ruky k božstvám zvaným „Computergod“ či „Netgod“? Ako sa má pozerať na to, že slúžime veciam, ktoré mali naopak slúžiť nám? Občas mu neostane nič iné, než povedať: „Čo som vám urobil, že ste odo mňa odišli? Vždy som sa o vás dobre staral a vy? Pohania sú svojim bohom vernejší ako vy mne. Odišli ste za inými bohmi a na mňa ste zabudli. Opustili ste ma...“ (Jer 2,10-13) Naše modlárstvo znamená zároveň to, že Boh ostáva opustený. A ostať opustený tým, koho milujeme, nie je príjemný pocit.

Z celého Písma je jasné, že podobne ako izraelský národ, ani my nebudeme opusteným Bohom odmietnutí či preradení na druhú kolaj. Ostávame aj naďalej tými, pre ktorých tu Boh je a pre koho má jeho existencia zmysel. Sme tu preto, že nás tu Boh chce mať a žijeme len preto, že to on chce! Som dieťa nielen svojich rodičov, ale aj dieťa Adama a Evy. Podobne ako oni, aj ja budem mať tendenciu skrývať sa pred Bohom a vzdaťovať sa od neho. Aj pri mne sa bude Boh cítiť opustený. Našťastie, Božia otázka „Kde si?“ a jeho slová „Mám ťa rád.“ ma vždy postaví na nohy.

Modlitba

Môj Bože, ďakujem ti, že hoci ja sa pred tebou občas skrývam, stále počujem tvoj jemný hlas, ktorým ma voláš k sebe. Pomôž mi pochopiť, že ty si ten jediný, pre ktorého tu žijeme. Amen

Diskusné otázky

1. Ako sa prejavuje modlárstvo dnes? Čo nás odvádza od toho, aby sme boli Bohu verní?

2. Podelte sa s ostatnými o skúsenosť, keď ste boli vzdialení od Boha.
3. Ako sa vyrovnáť s bolestnými pocitmi, keď nás opustí niekto, koho milujeme? V čom môžu byť Božie pocity podobné tým našim?

Aktivita

Ktorá „modla“ vás vo vašom živote odvádza od Boha? Skúste si ju odoprieť aspoň na jeden deň.

Eva Trulíková
(ewka@zoznam.sk)

Plač 2,4.5 „Napäl svoj luk ako nepriateľ, vzpriamila sa Jeho pravica; vraždila sta protivník všetko, čo bolo vzácné očiam v stane dcéry Sion, ako oheň vylial svoju prchkosť. Pán sa stal akoby nepriateľom, znivočil Izrael, znivočil všetky jeho paláce, skazil jeho pevnosti, rozmnožil dcéry judskej smútok i žiaľ.“

Ako je možné, že verný prorok Jeremiáš povie o Bohu „stal sa akoby nepriateľom“?

Je možné, že niekto, kto nás tak veľmi miluje a dal za nás svojho jediného Syna

(Ján 3,16), sa k nám správa ako nepriateľ? Vari to nepoznáte zo svojich vlastných skúseností? Ten, kto vás miluje a myslí to s vami dobre, sa vám niekedy javí ako váš úhlavný nepriateľ, ako ten, kto môže za všetky vaše ťažkosti a utrpenie.

Rada by som vám to priblížila na jednom príbehu, ktorý sa naozaj stal.

Jánov príbeh

Volám sa Ján a mám 24 rokov. Rodičia sa rozviedli, keď som mal päť. Otec bol závislý od alkoholu a matka, aby nás uživila, pracovala v dvoch zamestnaniach naraz.

Problémy v mojom živote začali, keď som mal asi dvanásť rokov. Presťahovali sme sa vtedy na sídlisko a ja som prvý raz skúsil alkohol a cigarety. Keď som mal štrnásť, začal som experimentovať s marihuanou, liekmi a s LSD. O dva roky neskôr, keď som predčasne opustil školu a našiel si zamestnanie, som začal brať pervitín. Asi po roku som prvýkrát ochutnal heroín a to bol okamih, keď do môjho života prišli naozajstné problémy. Pamätám si, ako mi moji najbližší neustále dohovárali, vyhrážali sa mi a ustavične mi všetko vyčítali. Keď ma matka vyhodila z domu, považoval som celú svoju rodinu za nepriateľov a nenávidel som ich. Potom ma vyhodili z práce a ja som si musel peniaze na heroín získavať krádežami, podvodmi a predajom drog.

Mal som 21 rokov a bol som plný beznádeje. Neveril som, že by som mohol so závislosťou skoncovať. Vyčítal som všetkým blízkym a najmä rodine, že je to ich vina. Keby sa rodičia nerozviedli, keby sme sa nemuseli sťahovať, keby na mňa mali viac času, keby na mňa zatlačili... Bol som zatrpknutý.

Ako súvisí tento príbeh s knihou Plač Jeremiášov?

Boh zasahuje

Keď sa pozrieme na obdobie, v ktorom Jeremiáš plakal nad Jeruzalemom, môžeme lepšie pochopiť, prečo prorok o svojom Bohu pochybuje. Katastrofa z roku 586, keď Jeruzalem padol, a nasledujúce babylonské zajatie znamenajú absolútne dno v dejinách Božieho ľudu starej zmluvy. Exil znamenal

stratu vlasti, stratu domova, stratu majetku a tiež stratu chrámu, ktorý mal pre nich nenahraditeľný náboženský, ale aj existenciálny význam. Najhoršie na tom všetkom bolo, že ľud vo vyhnanstve prežíval absolútnu krízu viery. Prišli o Bohom zaslúbenú krajinu. Jeruzalem so svojím nádherným chrámom, ktorý symbolizoval Hospodinovu prítomnosť, bol zborený. V exile im preto na myseľ prichádzali ťažké otázky: Čo je s vyvolením Jeruzalema a dávidovského kráľovského domu? Nebola mu vari zaslúbená večná existencia? S pádom Jeruzalema sa im rozbili ich doterajšie náboženské predstavy o Božom konaní.

Hospodin ich vyviedol z Egypta a viedol ich aj púšťou do zaslúbenej krajiny, v ktorej mali sídliť naveky. Ale teraz, v exile, prichádzajú pochybnosti: Bol s nami vôbec niekedy Boh?

Boh nepriateľ?

Keď prichádzajú pochybnosti a keď sa všetka vina zvaľuje na druhých, často nevidíme svoju osobnú vinu a osobnú zodpovednosť. Rovnako ako v Jánovom príbehu, tak aj v príbehu Izraelitov, Božieho ľudu, vidíme, že sa staráme najmä o svoje záľuby a o to, čo nás baví práve teraz. Čo najviac si užiť, kým to ide! To je heslo dňa. Nestarať sa o to, čo hovoria tí, ktorí to s nami myslia dobre. To, čo sa nám páči, to si vezmeme, a nikoho sa predsa nebudeme pýtať, či smieme. V knihách Kráľovských a Kronických (Paralipomenon) sa môžeme dočítať, ako to vyzeralo v praxi – králi si robili, čo chceli; riadili sa okolitou kultúrou, stavali si modly a klaňali sa všetkým možným božstvám (pozri napríklad 2 Par 33,1-7 atď.). O väčšine z kráľov sa dočítame, že sa „dopúšťali toho, čo je zlé v Hospodinových očiach“. Lenže všetko má svoje hranice. Ak si budeme len užívať a nestarať sa o to, kam to vedie, musí sa to na nás jedného dňa zákonite zosypať. Zdanlivo bez príčiny sa na nás všetko navráti a my ani presne nevieme, čo sme urobili. Veď sme všetko robili ako vždy, tak čo sa zrazu stalo? Tak nejako si to asi myslel aj Ján („veď ostatní to robia rovnako a raz niečo skúsiť ešte nič neznamená...“), podobne zmýšľali izraelskí a judskí králi a rovnako

si to myslíme aj my dnes. Problémom však je, že sa toho postupne nazhromaždí toľko, že sa to už nedá udržať a všetko na nás začne doliehať. Mnoho biblických kráľov konalo zle, až bolo hriechov Izraela toľko, že Boh nechal svoj ľud ochutnať z plodov, ktoré si sami vypestovali. Preto prichádza vyhnanstvo do Babylonskej ríše. Zrazu boli vytrhnutí z istôt, ktoré mali na svojom území a v svojich domovoch. Zrútil sa im svet a začali byť zmietaní pochybnosťami o svojom Bohu a jeho zasľúbeniach. Všetku svoju vinu zvalovali na Boha: To on nás potrestal, to on na nás zabudol! Veď my sme Boží ľud a Boh má na nás dohliadať a chrániť nás. A on nás namiesto toho vydá do zajatia! Prečo nás Boh trestať nezaslúžene?

Terapia vyhnanstvom

V tomto období vidia všetko čierne a svojho Boha vnímajú ako veľkého nepriateľa. Aj Ján, keď ho vyhodili z domu, považoval svojich blízkych za nepriateľov. Nevedel, že v niektorých prípadoch je u drogových závislých najlepšou terapiou práve vyhodenie z domu. Je to síce liečba radikálna, ale mnohokrát veľmi účinná. A podobným spôsobom to rieši aj Boh so svojím ľudom.

Boh Izraelitov dávno predtým varoval prostredníctvom Mojžiša, že Božia prítomnosť v krajine závisí od poslušnosti zmluve, ktorú s nimi na Sinaji uzavrel. (5 Moj 28,15-68) Boh im zostal aj napriek mnohým rokom vzbury a hriechu verný a posielal im proroka za prorokom, aby ich volal späť k úprimnému spoločenstvu s ním.

Exil bol paradoxne jediný spôsob, ako Boh svoj ľud mohol priviesť späť k sebe. V zajatí mnohí vstúpili do seba. Uvedomili si svoje chyby a začali túžiť po Hospodinovi. V Babylone vytvorili „diaspóru“, židovské spoločenstvo. Rodina sa stala nositeľom viery v Hospodina, začali dodržiavať Božie nariadenia a primkli sa k Bohu. Každý jednotlivec našiel oporu v osobnej dôvere v Boha Stvoriteľa, v Boha Abrahámovho. Dostali znovu nádej. Ezechiel vysvetľuje exil ako spravodlivý trest a zvestuje mocné pôsobenie Boha v dejinách, ktoré sa ukáže ako veľkolepé.

Jánov príbeh – dokončenie

Droga mi vzala, čo mohla. Predovšetkým zničila moje rodinné a ostatné vzťahy. Stratil som strechu nad hlavou a dostal som sa do väzenia. Pokúšal som sa s heroínom skončiť, ale vždy neúspešne.

Až po piatich rokoch závislosti som stretol svojho bývalého kamaráta, s ktorým som predtým bral drogy. Bol v poriadku a to ma zarazilo. Spýtal som sa, ako sa stalo, že abstínuje a on mi povedal o programe Teen Challenge. (Kresťanský program, ktorý sa zameriava na konkrétnu pomoc študentom v ich vzťahu k Bohu, k sebe samotným a k rodinám.) Povedal mi aj o svojej viere v Boha. V tej chvíli som vedel, že Boh existuje a môže mi pomôcť, ale nevedel som, ako si k nemu nájsť cestu. Asi po týždni som nastúpil do programu Teen Challenge, kde som spoznal, ako mať s Ježišom osobný vzťah.

Boh trestajúci

Možno, že niekedy trpíme a možno si za to môžeme sami. Možno sa nám zdá, že nás Boh trestá nespravodlivo a že sa k nám správa ako náš nepriateľ. Ale nie je to tak, že nás Boh varuje? Niekedy nás Boh jednoducho „vyženie“ do exilu, preč od svojho požehnanie. Je to však preto, aby sme ho mohli lepšie spoznať. Je to vari „nespravodlivé“? Je preto Boh len Bohom trestajúcim?

Nikto z nás nemá schopnosť žiť dokonale, nikto z nás nemôže povedať „žijem tak dobre, že si nezaslúžim žiadny trest“. Písmo hovorí, že sme „všetci zhršli a sme ďaleko od Božej slávy“. (Rim 3,23) Bol však jeden, ktorý trpel úplne nezaslúžene. Utrpenie Božieho ľudu v čase exilu ukazuje na Kristovu smrť na kríži. V Ježišovom prípade však hriech nie je jeho hriechom. Je to náš hriech.

V ťažkej situácii, ktorá sa niekedy javí ako bezvýchodisková, rýchlo strácame odvahu, optimizmus, výhľad do budúcnosti. Zmocňujú sa nás čierne myšlienky, že sa už nedá nič urobiť, že niet pokračovania, že do budúcnosti už žiadna cesta nevedie. Ale je tu stále ponúkaná budúcnosť – v Ježišovi Kristovi, ktorý na seba berie všetky naše utrpenia.

Iz 53,5: „Ale on bol prebodnutý pre naše priestupky, zmučený pre naše nepravosti. On znášal trest za náš pokoj, jeho jazvami sa nám dostalo uzdravenia.“

Modlitba

Pane Bože, prosíme ťa, aby si nás naučil znášať následky nášho konania a aby sme si pritom vždy uvedomovali, že nás máš stále rád. Prosíme ťa, aby si nás svojím Svätým Duchom stále viedol do svojej blízkosti a naučil nás pomáhať druhým, keď na nich dolieha trápenie tohto sveta.

Otázky

1. Prečo sa človek nevie zbaviť zlého správania, aj keď si uvedomuje jeho dôsledky?
2. Museli ste niekoho niekedy potrestať? Ako ste sa vtedy cítili?

3. Aký je rozdiel medzi spravodlivým a nespravodlivým trestom?

Aplikácia

Navštívte s mládežou bratov a sestry, ktorí už nemôžu chodiť na spoločné zhromaždenia a žijú v odlúčení (v exile) od svojho zboru. Potešte ich posolstvom dnešnej prednášky.

Václava Zerzánová
(vendy.z@centrum.cz)

Ez 37,1-10 „Ruka Hospodinova bola nado mnou a Hospodin ma v Duchu vyviedol a zložil ma do stredy údolia, ktoré bolo plné kostí. Povodil ma dookola nich. Bolo ich v údolí mnoho. A boli veľmi suché... Riekol mi: „Prorokuj o týchto kostiach a povedz im: Suché kosti, čujte slovo Hospodinovo... Ajhľa, ja vovediem do vás ducha a ožijete, položím na vás šľachy a obložím vás mäsom, natiahnem na vás kožu a dám do vás ducha; ožijete a poznáte, že ja som Hospodin.“ A ja som prorokoval, ako som dostal prikaz. Keď som prorokoval, nastal šum a hrkot a kosti sa približovali jedna k druhej. Videl som, že boli na nich šľachy, i mäso narástlo a zvrchu ich potiahla koža; ale duch v nich nebol. Riekol mi: Prorokuj o duchovi, prorokuj, človeče, a povedz mu: Takto vraví Hospodin, Pán: Duch, príď od štyroch vetrov a dýchni na týchto pobitých, aby ožili. A keď som prorokoval, ako mi prikázal, vošiel do nich duch, ožili a postavili sa na nohy. Bol to veľmi veľký hŕb.“

Prorok Ezechiel dostáva videnie ako z nejakého fantasy filmu. Trochu mi to

pripomína scénu z Pána prsteňov. Predstavte si, že ste na Ezechielovom mieste, v jeho

koži. Hospodin vás zavedie na pole, kde je rozhádzané množstvo kostí. Prazvláštna predstava. Tu je rebro, tam zasa stehenná kosť, hneď vedľa leží ľudská lebka, takmer zakopnete o... Radšej to nebudem ďalej rozvádzať. Naozaj nehostinný pohľad. Zrazu Hospodin prikáže Ezechielovi, aby prorokoval a v tú chvíľu sa začne diať predstavenie, pri ktorom sa tají dych. Zdvíha sa silný vietor a všade počuť podivný hukot. Kostí sa začínú skladať, potahovať mäsom a kožou. Je to skoro ako v horore. Ezechiel nevie, či sa má báť, alebo len s úžasom hľadiť. Po chvíli sa celé to obrovské množstvo tiel postaví na nohy a ožije. Je to to najúžasnejšie, čo kedy na vlastné oči videl. Ezechiel vôbec ničomu nerozumie. Ohromený pozerá na celý výjav a nie je schopný povedať ani slovo. Čo to všetko má znamenať? Čo sa to tu deje?

Čo na to veda?

Keď som napísal do vyhľadávača slovo „vzkriesenie“, našiel som napríklad tento citát: „S bežnou realitou, ako ju vníma veda, je vzkriesenie nezlučiteľné, nedá sa urobiť evidentným, opakovať. Prírodné vedy o vzkriesení nič nevypovedajú.“

Z vedeckého hľadiska je teda vzkriesenie nereálne. Nedá sa zmerať či laboratórne dokázať. Väčšina fyzikálnych javov sa dá dokázať práve pomocou laboratórnych pokusov. So vzkriesením to však nejde. Inými slovami – je to zázrak, ktorému buď veríme, alebo nie.

Boh má tú moc

V tomto príbehu sa teda dočítame, že to, čo je pre človeka nemožné, u Boha problémom nie je. Hospodin tu búra bariéru fyzikálnych zákonov. Nie je nimi limitovaný. Nie je obmedzený tým, na čom sa uznesie vedecké fórum. Jeho možnosti presahujú akúkoľvek našu predstavivosť.

Hospodinovým cieľom však nebolo Ezechiela vystrašiť. Ani predviesť, akými schopnosťami disponuje. Od verša 11 čítame, že celým týmto videním sleduje určitý zámer. Chce odovzdať veľmi dôležitú informáciu.

„Povedal mi: Človeče, tieto kosti znamenajú celý dom Izraela. Oni, pravda, hovoria: Suché sú naše kosti a zhynula naša nádej; sme stratení. Preto prorokuj a povedz im: Takto vraví Hospodin, Pán: Ajhľa, ja otvorím vaše hroby, vyvediem vás z nich ako svoj ľud a privediem na pôdu Izraela. Potom poznáte, že ja som Hospodin, keď otvorím vaše hroby a keď vás vyvediem z vašich hrobov ako svoj ľud. Vložíť do vás svojho ducha, ožijete a zložíť vás na vašu pôdu; potom poznáte, že ja, Hospodin, som povedal i splním to – znie výrok Hospodina, Pána.“ (Ezech 37,11-14)

Izrael je v babylonskom zajatí. Zrútili sa mu všetky sny a práve sa nachádza v stave duchovnej a fyzickej beznádeje. Preto je prirovnávanie k suchým kostiam bez života také priliehavé. Po Izraeli zostalo iba zopár polozrúcaných budov a možno historický zápis v kronikách okolitých národov. Toto videnie však celú beznádejnosť radikálne premieňa. To, čo videl Ezechiel, nie je šou Davida Copperfielda. Je to obraz skutočného vzkriesenia izraelského národa zo smrtiacej beznádeje. Pranie, ktoré by sa možno dovtedy nikto ani len neodvážil vysloviť, sa teraz stáva skutočnosťou. Väčšina vedcov by namietla, že vzkriesenie zo smrti nie je možné, ale tu je vzkriesený celý národ.

Boh dáva druhú šancu

Pokúšam sa predstaviť si Ezechielovu tvár. Jeho výraz sa rýchlo zmení. Už to nie je pohľad niekoho, kto si pozrel najdesivejšiu filmovú scénu z trháku „Dry Bones Thriller“. Je to tvár plná údivu a radosti. Teraz už chápe, že Hospodin na svoj ľud nezabudol. Horor sa v okamihu mení na happy end. Boh to s nami nezabíjal. Jeho milosť stále trvá. Napriek nevernosti izraelského ľudu im posliela uistenie a vyslobodzuje ich zo smrti – vyvádza ich z exilu. Traumatizujúca skúsenosť sa skončila. A hoci im Boh dal ochutnať trpké plody ich vlastného počínania, teraz ich zachraňuje a ich život má opäť zmysel.

Boh to nemusel urobiť. Izrael porušil zmluvu a On mohol povedať: OK, je to

vaše rozhodnutie, váš problém. Svojím spôsobom Hospodin nedodrжал svoju zmluvu tým, že dáva novú šancu. Je to niečo, ako keď dá prezident amnestiu niekomu, kto si ju nezaslúži. Ak ste nie vždy úplne chápali pojem „milosť“, tak na príbehu izraelského národa máte dobrý príklad, čo to znamená. Nejde o nijaký abstraktný pojem. Je to nádherná realita. Nová šanca od Boha.

Môj príbeh

Zažili ste niekedy pocit radosti z novej šance? Ja tak trochu áno. Ako trinásťročný som mal veľmi vážny úraz. Nešťastnou náhodou som spadol na rozbité sklo a prerezal som si na pravej ruke asi všetko, čo sa dalo. Viete si predstaviť, čo potom nasledovalo a koľko bolo všade krvi. Lekár neskôr povedal, že som nevykrvácal len vďaka zázraku. Nechcem do detailov vykresľovať dramatickosť celej situácie. Chcem len povedať, že to bola chvíľa, keď som pocítil naozajstnú radosť z toho, že som dostal novú šancu žiť, a to aj napriek všetkým očakávaným predpokladom.

Nový život aj pre nás

Príbeh o návrate Izraela zo zajatia nie je len obyčajný historický údaj. Hovorí sa tu určitým spôsobom o každom z nás. Boh má svoj ľud aj v 21. storočí a sme ním aj ty a ja. Túži nás priviesť späť k sebe. V Biblii čítame, že Boh chce svoj ľud nielen vzkriesiť, ale že sa k nemu má ako ženich k neveste, teda ako k niekomu, koho má veľmi rád. Ak ste niekedy boli zamilovaní, potom viete, ako veľmi človeku záleží na milovanej osobe.

Aká bude naša odpoveď?

Ak chodíš od malička do zboru, možno sa ti táto téma môže zdať trochu „nudná“. Veď predsa to, že je Pán Boh láska, vieme od sobotnej škôlky.

Možno sa to pre nás stalo stereotypom alebo frázou a už príliš nevnímame obsah. Sme v nebezpečenstve, že nad tým mávneme rukou a povieme: „Teraz pôjdem svojou cestou a nebudem to riešiť. Možno neskôr...“

Alebo sa teraz vďačne chytím Boha
a nepustím najväčšiu šancu svojho života?
Zváž to...

Modlitba

Bože, chcem ti povedať, že si veľmi vážim, ako ti na mne záleží. Ďakujem ti za šancu, ktorú mi dávaš. Som rád, že môžem s tebou prežívať krásny vzťah. Nechcem ťa sklamať...

Otázky

1. Dostal si už niekedy druhú šancu? Ako si sa pri tom cítil?
2. Čo by pomohlo oživiť váš zbor?
3. Čo môžeš urobiť pre oživenie svojho vzťahu s Bohom?

Aktivita

Vráťte sa k odpovedi na druhú otázku a skúste z vašich návrhov niečo zrealizovať vo svojom zbore už najbližšiu sobotu.

Lukáš Krynský
(lukaskrynsky@yahoo.com)

Mat 1,12-16: „Po odvlečení do babylonského zajatia Jechonia splodil Salatiela, Salatiel splodil Zorobábel; Zorobábel splodil Abiuda, Abiud splodil Eliachima, Eliachim splodil Azora; Azor splodil Sádoka, Sádok splodil Achima, Achim splodil Eliuda; Eliud splodil Eleazara, Eleazar splodil Máttana, Máttan splodil Jákoba, Jákob splodil Jozefa, muža Márie, z ktorej sa narodil Ježiš, menovaný Kristus.“

Niektoré starozmluvné proroctvá akoby naznačovali, že po návrate z Babylona by mohlo prísť očakávané Božie kráľovstvo, keď v Izraeli bude vládnuť ideálny kráľ a Jeruzalem sa stane „stredom“ sveta, kde všetci Izraelci a po nich aj ostatné národy budú patriť Hospodini. Namiesto toho však Izrael čakali dlhé roky boja o nezávislosť a niekedy dokonca o samotné prežitie národa a jeho viery. Izrael mal zistiť, aké to je, keď Boh mlčí.

Prvá láska

Predstavte si dlhé karavány hebrejských navrátilcov putujúcich nehostinnou krajinou z bohatého Babylona späť do spustošenej vlasti. Z Babylona, kde sa Izraelitom začalo pomerne dariť, sa vracajú do miest, kde ich čakajú mnohé útrapy a práca spojená so stavbou nového chrámu a obnovou celého Jeruzalema. Vychádzajú povzbudzovaní samotným kráľom Perzskej ríše, ale predovšetkým odchádzajú

s vidinou nového a lepšieho života. Veď majú zaľúbenia od starých prorokov: „Zajasám nad Jeruzalemom a zaraďujem sa nad svojím ľudom, a nebude v ňom už počuť hlas plaču ani volanie o pomoc... Budú stavať domy a bývať v nich, vysadia vinice a ješť budú ich ovocie. Nebudú stavať, aby iný býval, nebudú sadiť, aby iný jedol, lebo vek môjho ľudu bude ako vek stromu a moji vyvolení užijú výsledok práce svojich rúk. Nebudú sa nadarmo namáhať, ani rodiť pre hrôzu, lebo sú potomstvom požehnaných Hospodinových, a spolu s nimi aj ich výhonky.“ (Iz 65,19-23) Ako však plynul čas, tento vek neprichádzal a Boží ľud sa musel vyrovnávať s mnohými problémami – pri stavbe chrámu, vo vzťahoch s miestnym obyvateľstvom i so samotnou Perzskou ríšou. Zorobábel, Dávidov potomok a jeden z dvoch hlavných vodcov Izraela, je Peržanmi zosadený a možno aj zabitý zo strachu pred vzburou. Zdá sa, že Božie zaslúbenie o Mesiášovi z Dávidovho rodu je ohrozené. Vďaka Nehemiášovi a Ezdrášovi sa však nakoniec podarí Jeruzalem obnoviť. Keby teraz Izraeliti naozaj poslúchali Božie zákony, mohli by sa na ňom naplniť dávne zaslúbenia? Proroci Zachariáš, Hageus i Malachiáš, ktorých Boh posielal k Izraelitom, svedčia, že nádej stále existuje. Potom však nastáva ticho.

Príbeh Izraela nám môže pripomínať náš vlastný život. Rovnako ako v tomto období izraelských dejín, aj do života veriaceho človeka prichádza obdobie, ktorému sa hovorí aj „prvá láska“. Väčšinou to býva hneď po obrátení. Človek cíti Boha veľmi blízko, „vie sa zbaviť“ starých chýb a hriechov, miluje Boha nad všetko a blížnych ako seba samého. Všetko je ľahké, život s Bohom jednoduchý a krásny – staré rany sú zahojené, modlitby vypočuté, človek nachádza zmysel života... „Prvá láska“ sa však po čase začne vytrácať a my sa cítime opäť uvrhnutí do víru života, jeho problémov a pokušení. Musíme znovu bojovať aj o to, čo sme v období „prvej lásky“ mali akoby zadarmo. Podobné to bolo aj s Izraelom.

Kríza

Dejiny plynú ďalej a na scéne sa chystá veľký zlom. Alexander Macedónsky dobýva

Perzskú ríšu. Situácia izraelského národa sa ihneď zmení – namiesto priateľskej Perzskej ríše je teraz Izrael pod nadvládou Grékov. Ako to bude s Izraelom pokračovať? Alexander Veľký umiera vo veku nedožitých 33 rokov. Jeho ríša sa začne takmer okamžite zmietť v bojoch o trón. Z tohto vraždného boja nakoniec vyjdú ako najsilnejší štyria Alexandrovi generáli – Seleukos, Kassandros, Lysimachos a Ptolemaios.

A čo Izrael? Tá maličká, takmer bezvýznamná krajina sa stáva územím, o ktoré sa ťahajú mocné ríše. Nakoniec prichádza neslávne známy Seleukovec Antiochus IV. Epifanes, ktorý sa pokúsi úplne zničiť a vyhladiť židovskú vieru. Chrám – príbytok Boží, je vyplienený a zneuctený. Usporiadávajú sa v ňom pohanské orgie, židia sú nútení ješť nečisté pokrmý, chlapci nesmú byť obrezávaní a tí, ktorí sa nezrieknu svojej viery, sú mučení a zabíjaní.

Výzerá to, že Boh mlčí. Národ, ktorý sa má stať stredom všetkých ostatných národov a má svetu priniesť Mesiáša, sa ocitá na pokraji zničenia.

Nepoznáte to aj z vlastného života? Zrejme nikto neohrozuje váš život pre vašu vieru, nikto vám nehrozí smrťou či mučením. Napriek tomu to niekedy v našom živote nejde tak, ako by to malo ísť podľa Božích zaslúbení. Namiesto toho, aby sa Hospodinove sľuby uskutočňovali, prichádzajú problémy. Niekedy pre naše chyby, niekedy nie – spolužiaci sa vám smejú, nie je jednoduché nájsť si priateľov, k tomu sa pridávajú problémy v rodine, v zbore či osobné problémy, na ktoré nestačíme. Mnoho ľudí sa v Izraeli počas Antiochovho prenasledovania radšej zrieklo viery. Snažili sa zakryť svoju obriezku, jedli nečisté, len aby sa vyhlí ťažkostiam. A možno aj preto, že sa chceli zúčastniť na pôžitkoch a vymoženostiach gréckej kultúry. Aj my takto z času na čas poškudľujeme po rozkošiach tohto sveta – niektorí preto opúšťajú zbor a strácajú záujem o Boha a vieru. Niekedy nerozumíme, prečo by sme mali pre svoju vieru trpieť (niekedy trpíme aj tým, že si nemôžeme dopriať to, čo si dopriavajú ostatní).

Nádej

V tej najťažšej chvíli povstal v Izraeli kňaz menom Júda Makabejský. Stiahol sa so svojimi synmi do hôr, odkiaľ viedol partizánsku vojnu proti gréckym okupantom. Sťahovalo sa k nemu čoraz viac ľudí, až sa stal veľkou hrozbou. V mnohých veľkých bitkách sa podarilo jemu a jeho synom takmer vyhnáť okupantov. Počas vlády jedného z potomkov Júdu Makabejského sa dokonca Izraelitom podarilo dobyť územie rovnako veľké ako za kráľa Dávida, keď kráľovstvo prežívalo svoje najslávnejšie obdobie.

Mnohí si mysleli, že práve teraz by mohlo prísť Hospodinovo kráľovstvo. Zbavili sa nadvlády cudzích mocností a Boh sa opäť priznal k svojmu národu. Tak predsa len Boh prerušil mlčanie! Podobne to môže byť aj v našich životoch – Boh nám pomôže a môžeme vidieť dobré plody našej viery.

Lenže nejednotnosť a hriech často zmariť aj to najlepšie dielo. Niečo podobné sa stalo Izraelitom. Medzi dedičmi nastali veľké spory o trón. To nakoniec prispelo k tomu,

že Jeruzalem niekoľko rokov po najväčšom rozkvetení spadol pod nadvládu Rimanov. Judsko zostáva – napriek mnohým nepokojom – rímskou provinciou, ktorou je aj v období pôsobenia Ježiša Krista. Ako možno viete, asi 40 rokov po Ježišovom ukrižovaní zrovnali Rimania Jeruzalem so zemou. Za ďalších 60 rokov boli Izraeliti pre neúspešné povstanie z Judska vyhnaní. Začína dlhé obdobie, keď sa stali cudzincami medzi národmi.

Boh mlčiaci

Aký teda bol Boh voči svojmu národu? V čom mal Izrael výhodu pred ostatnými národmi? V čom máme výhodu my ako veriaci ľudia, keď Boh mlčí? Neprináša nám naša viera skôr problémy, keď Boh nehovorí? Sú to ťažké otázky, ktoré si mohol kľásť Izrael aj kresťania všetkých období. Božie mlčanie má svoj dôvod.

Možno Boh mlčí preto, že sa potrebujeme niečo dôležité naučiť a je to vlastne prejav jeho milosrdenstva. Keď Boh mlčí a my prežívame rovnaké trápenie ako ľudia

okolo nás, vieme im lepšie porozumieť a pochopiť biedu tohto sveta. Môže to v nás vzbudiť potrebu pomáhať tým, ktorí trpia. „Lebo tým, že (Ježiš) sám trpel, keď bol pokúšaný, môže pomáhať pokúšaným.“ (Žid 2,18) Možno je výhodou Božieho mlčania otázka smerujúca k podstate našej viery. Viera môže byť našou kotvou v rozbúrenom svete plnom „šeliem“. Naša viera nám udáva smer, hovorí nám, kým sme, kam ideme a hlavne to, že smrť nemá posledné slovo.

Na príbehu Izraela v tomto období medzi Starou a Novou zmluvou vidíme, že hoci to niekedy vyzeralo, akoby Boh na svoj ľud zabudol, v skutočnosti nad ním držal svoju ochrannú ruku. Môžeme to vidieť práve v úvodnom texte k našej prednáške. Mená tých neznámych osôb nám pripomínajú, že Boh mal svoj plán, nad ktorým bdel. Staral sa o to, aby nezomreli Dávidovi potomkovia a aby sa naplnilo zaslúbenie, že z jeho rodu vzíde Mesiáš.

Ticho pred búrkou

Toto obdobie by sa dalo vyjadriť ešte jedným prirovnaním – ticho pred búrkou. Nevie, či ste to už zažili, ale pred veľkou búrkou náhle celá príroda na chvíľku stíchne. Podobne možno mlčal aj Hospodin, pretože chystal niečo, čo sa stane obrovskou búrkou, ktorá zasiahne celý svet. V malej bezvýznamnej dedinke sa rodí malé dieťa, ktoré sa stane kráľom z Dávidovho rodu. Nie však kráľom vládncim mocou a mečom, ale kráľom vládncim spravodlivosťou, láskou a mečom Ducha Svätého. To, čo celý Izrael očakával – príchod Božieho kráľovstva, nakoniec prišlo, hoci inak, než si to predstavovali. Toto Božie kráľovstvo sa z horčičného semiačka Ježišovej služby rozrastie na veľký strom, ktorý môže slúžiť mnohým národom. Tento nový kráľ nebude vládnuť Izraelu ako štátu, ale všetkým tým, ktorí si prajú žiť v jeho celosvetovom kráľovstve lásky a spravodlivosti.

Modlitba

Pane Bože, ďakujeme za to, že k nám prehováraš. Ďakujeme ti však aj za to, že keď

tvoj hlas nepočujeme, alebo keď naozaj mlčíš, môžeme sa spoľahnúť na to, čo si už raz povedal, a predovšetkým na to, čo si celému svetu povedal životom a smrťou Ježiša Krista.

Otázky

1. Ako pomôcť človeku, ktorý má pocit, že Boh v jeho živote mlčí?
2. Prehovára aj dnes Boh priamo k človeku tak, ako o tom čítame v Biblii?
3. Prečo je v niektorých situáciách lepšie mlčať? Prečo môže byť mlčanie účinnejšie ako slovo?

Aktivita

Kedy si sa naposledy zamýšľal nad svojou minulosťou? Je veľmi užitočné pripomenúť si svoju doterajšiu životnú cestu a tiež Božie zásahy a jeho prehovorenia do našej osobnej histórie. Môžeme si potom oveľa lepšie uvedomiť, kam ideme a kde teraz vlastne stojíme. Spýtajte sa svojich rodičov alebo starých rodičov, ako Boh zasiahol a prehovoril do ich života.

Ak chcete, môžete urobiť to, čo som urobil ja – digitálnym fotoaparátom som si vyfotil staré fotografie svojich príbuzných (a tiež seba) a urobil som z toho krátky film (v Movie Makeri a podobne). Alebo môžete urobiť prezentáciu a pridať k nej nejakú citlivú hudbu. Mňa osobne to veľmi zasiahlo. Ďakoval som Bohu za istotu, ktorú v ňom smiem mať v tomto vrtkavom živote. Výsledok svojej snahy môžete potom ukázať svojim blízkym alebo mládeži.

Jiří Koun

(jirikoun@seznam.cz)

7 PREHRÁVAJÚCI

1 Ján 5,3-5: „Všetko, čo sa narodilo z Boha, víťazí nad svetom, a víťazstvo, ktoré premohlo svet, je naša viera. Kto iný premáha svet, ak nie ten, kto verí, že Ježiš je Syn Boží.“

Jeden z najkrajších momentov v mojom živote bola radosť z historického víťazstva slovenských hokejistov na majstrovstvách sveta. V očiach som mala slzy radosti. Konečne sme svetu dokázali, že niečo znamenáme. Vyhrali sme, a to je najdôležitejšie.

Aj apoštol Ján píše vo svojom liste o víťazstve, ktoré je však zásadne odlišné od víťazstva na športoviskách. Píše o víťazstve nad svetom. Ján všetko stratil, bol prenasledovaný a napriek tomu sa cítil byť víťazom. Nebol majster sveta v hokeji, nevyhral prvú cenu vo Formule 1, nezostal obdiv sveta. Napriek tomu bol víťazom.

Aj ja som vždy chcela vyhrať prvé miesto. Byť v niečom najlepšia. Dokázať sebe a rodine, že na to mám. Pripravovala som sa na rôzne súťaže. Často som to prvé miesto aj vyhrala. Nikdy to však pre mňa nebolo dosť dobré.

Moje srdce žiadna zlatá medaila nenaplnila. Trvalo mi dosť dlho, kým som pochopila, že snažiť sa je potrebné, ale to skutočne dôležité vlastnou snahou nezískam.

Colleen McCullough na začiatku jednej svojej knihy napísala:

Existuje povest' o vtákovi, ktorý nie je ako ostatné vtáčie druhy. Nie je taký krásny a nevie ani len spievať. Celý život hľadá jeden konkrétny strom a neoddychne si, kým ho nenájde. Nikto ho nechápe, pretože je iný. Keď konečne nájde svoj strom, vrhne sa na ten najväčší trň a v smrteľných bolestiach po prvýkrát pozvihne

svoj hlas. Jeho pieseň je krajšia ako spev ktoréhokoľvek iného tvora. Neporovnateľná a on za ňu zaplatí životom. Vtedy všetci anjeli stíchnu a Pán na nebi sa plačúc na neho usmeje, pretože vie, že to najkrajšie v tomto svete je vykúpené najväčšou bolesťou.

Ježiš – víťaz, ktorý celý život prehrával

Existujú tichí víťazi, existujú piesne bez slov. Pred dvetisíc rokmi vstúpil do nášho sveta jeden tichý víťaz. Vstúpil doň ako bezmocné dieťa a navždy ho zmenil. Na prvý pohľad sa zdalo, že jeho život bol jednou veľkou prehrou. Ani učeníci nechápali, prečo Ježiš išiel do Jeruzalema na osliatku. Až neskôr pocho-pili, prečo sa musel kráľ tak ponížiť. Osliatko bolo zviera malých, bezvýznamných ľudí, ktorí nemajú svetu čo povedať. To predsa nesedí ku kráľovskej hodnosti. Osliatko je symbolom tých, ktorí prehrali. Je to ako s jasličkami pri narodení. Tie víťazovi nesvedčia. Pocit prehry sa potom ešte stupňuje ukrižovaním. Všetko je stratené. Všetko sa skončilo. Doznela pieseň – až kým nesvitlo nedeľné ráno vzkriesenia. Jeho bolesťou bol vykúpený náš svet.

Na strane víťaza

Vďaka jeho víťazstvu môžu byť víťazmi aj tí, ktorým sa zdá, že všetko prehrali. Sú hranice, ktoré sa dajú prekonať, ak sme ochotní bojovať, ale je hranica, ktorú neprekonaíme. V živote sa dá toho veľa zmeniť, ak

sme ochotní bojovať, ale nikdy nebudeme mať v tomto svete istotu, že sa vyhneme nespravodlivosti, lebo sú boje, ktoré sme už na začiatku prehrali... Možnože nie sme dosť pekní, dosť múdri, dosť hudobne nadaní...

Pre ten najdôležitejší boj však nepotrebujeme zbrane ani krásu. Nepotrebujeme si nazbierať dosť bodov ani urobiť na niekoho dojem. V tom najťažšom boji sa stačí postaviť na tú správnu stranu, na stranu víťaza – Ježiša Krista.

Ak si to človek uvedomí, potom môže s Dávidom povedať: „Ja so svojím Bohom preskočím aj múr.“

Veď čo je vlastne prehra? A čo je víťazstvo? Pred dvetisíc rokmi sa pod krížom Golgoty zdalo byť všetko beznádejné a stratené, ale práve to, čo bolo v očiach tohoto sveta definitívnou porážkou, ukázalo sa ako veľké Božie víťazstvo.

Apoštol Ján to pochopil – Boh vie aj z nášho mínusu urobiť plus. Boh je napriek svojej „prehre“ na kríži stále prítomný a určuje sled udalostí sveta i nášho života.

Viera – víťazstvo nad sebou samým

A práve poznanie – že život nemáme vo vlastných rukách – nás kladie na to správne miesto v tomto vesmíre. Každý pokus vziať veci do vlastných rúk všetko pokazí.

Viera tu tvorí neoddeliteľnú súčasť vzťahu s Bohom. Náboženstvo znamená vo viere žiť a zápasť v prítomnosti svojho Boha. Apoštol Ján to pochopil. Nič Bohu nepredpisoval. Vedel, že na jeho strane je Hospodin, nech sa stane čokoľvek.

Viera sa drží Hospodinovho zaslúbenia viac než prítomného stavu. Viera sa spolieha na to, v čo dúfa.

Sú medzi nami ľudia, ktorí nikdy nezložili žiaden hit, nikdy nás neoslavia svojou výrečnosťou, nikdy sa nebudú chváliť svojimi úspechmi. Napriek tomu budú žiť životom víťazov, lebo odrážajú život Ježiša Krista.

Smutné i radostné tóny víťaznej piesne

Náš život, naša viera v oslobodzujúceho Hospodina nás učí inú – zvláštnu pieseň. Pieseň s mnohými melódiami.

Sú to tóny plačúcej ženy, ktorá všetko stratila. Sú to tóny opustených detí. Tóny, ktoré kričia po spravodlivosti, kričia po úteche v bolesti. Tóny duší, ktoré k Bohu kričia, aby to už konečne zastavil. Sú to tóny tých, ktorí prehrávajú.

Sú to však aj radostné tóny života. Zo zrodenia nového človeka. Tóny bezstarostného smiechu detí. Tóny radosti zo vzťahu zrelej lásky. Tóny vďaky z podanej pomocnej ruky.

Tóny živého Boha, ktoré znejú v srdciach tých, ktorí v očiach druhých prehrali.

Písmo ponúka inú definíciu víťazstva, než je tá naša. Víťaz v Božích očiach nepotrebuje nosiť medailu, nemusí si obliekať uniformu či pripínať vyznamenanie, nepotrebuje titul, aby nám ukázal svoju autoritu, pretože víťaza poznáme z jeho skutkov.

Mnoho básnikov napísalo o láske krásne básne či dokonca divadelné hry, iní jej dávajú svoj hlas. Sú však ľudia, ktorí ju dávajú všetkým naokolo bez toho, žeby za to niečo žiadali späť. Práve oni zanechajú väčšiu stopu než ktorýkoľvek z umelcov.

Uvedomenie si, že Boh je stále blízko, je so mnou, aj keď to necítim, aj keď trpím a neviem prečo.

Tam, kde človek sám zo svojej vlastnej perspektívy už k Bohu nedohliadne, bude ho napriek všetkému stále sprevádzať Božia ochrana, a to až na ten posledný návrat na konci života, do Božích rúk. Keď na golgotskom kríži Ježiš posledný raz zatvoril oči, nastalo ticho. A Hospodin sa so slzami v očiach na neho usmial, pretože počul jeho víťaznú pieseň.

Modlitba

*Hospodine, moje srdce nie je pyšné
a moje oči nie sú hrdé;
nejdem za veľkými cieľmi,
ktoré sú pre mňa predivné.
Veru, upokojil som si dušu, utišil ju.
Ako nasýtené dieťa je pri svojej matke,
ako nasýtené dieťa,
tak sa cíti vo mne moja duša.
Izrael, čakaj na Hospodina, odteraz až naveky.
Žalm 131*

Otázky

1. Kedy a ako urobil Boh v tvojom živote z mínusu plus?
2. Mali by byť odmenení aj tí, ktorí prehrali? Ako? Kedy?
3. Čo cítiš, keď prehrávaš? Aká prehra bola pre teba v živote najťažšia? V čom rozhodne nechceš prehrať?

Aktivita

Nájdí vo svojom okolí človeka, ktorý „prehráva“. Povzbud' ho a uisti, že jeho zápas nie je zbytočný. Popremýšľaj, čoho cenného sa

môžeš vzdať pre niekoho, kto to potrebuje, a zrealizuj to.

Andrea Bujňáková
(andrejka7@gmx.de)

Ján 14,1 „*Nech sa vám srdce nestrachuje... verte v Boha, verte vo mňa... idem vám pripraviť miesto... zase prídem.*“

Strach je zaujímavá emócia. Spúšťa v nás obranné mechanizmy, ktoré nás chránia pred prípadným ohrozením, alebo naopak, môže sa stať nepríjemnou prekážkou. Každý z nás sa niekedy bál. V čakárni u zubára, pred skúškou, máme strach z výšky, z odmietnutia, z cudzích ľudí a možno aj z Boha. Strach je prirodzenou súčasťou nášho emocionálneho sveta.

Pred rozlúčkou

Keby som sa vás spýtal, či mal aj Ježiš strach, určite by ste mi pripomenuli Getseman-skú záhradu a mali by ste pravdu. Ja však verím, že nielen tesne pred smrťou okúsil, čo znamená báť sa. Určite vedel, čo je to strach

o milovanú osobu, strach pred bolesťou či strach z odlúčenia. Aj preto rozumel, čo budú prežívať učeníci, keď od nich (hoci len načas) odíde. V jednej múdrej knihe som sa dočítal, že pre známeho pána Freuda (neverím, že ste o ňom ešte nepočuli) je základným predobrazom strachu tzv. separačná úzkosť (prepáčte mi to cudzie slovo – latinské „separo“ znamená oddeľovať, odlučovať). Povedané jednoducho, je to strach dieťaťa z odlúčenia od milovanej osoby. Ak odlúčenie zažije, môže upadnúť do depresívneho stavu, ktorý je reakciou na stratu blízkej osoby.

Spomienky na situácie, keď sme sa lúčili s mamičkou pred odchodom na prázdn-

nové tábory či internát, v nás prežívajú celý život. (Aj ja si v tejto chvíli vybavujem zopár takýchto zážitkov – väčšinou spojených s nedelným odpoľudňajším cestovaním do školy a upadám pritom znovu do ľahkej depresie.)

Ježiš tento druh úzkosti poznal. Vedel, že ho učeníci budú prežívať. Čas rozlúčky sa blížil. Učeníci mali v Ježišovi priateľa, ktorého poznali už niekoľko rokov. Trávili s ním celé dni, boli s ním v dobrom i zlom, na hostinách, svadbách i pohreboch, počas putovania po zaprášených palestínskych cestách i pri chytaní rýb v pokojných vodách Genezaretského jazera. Boli svedkami, ako prinášal dobrú správu o Božom odpustení a prijatí, ako uzdravoval, pomáhal slabším a dvíhal sebavedomie utláčaných. Cítili sa poctení tým, že mali účasť na jeho duchovnom a mesiášskom poslaní. No netušili, že to všetko sa o niekoľko týždňov skončí. Ježiš už dávno pred pánom Freudom vedel, že jeho odchod vyvolá u učeníkov separačnú úzkosť a tá následne nepríjemnú depresiu. A pretože Ježiš mal svojich učeníkov nadovšetko rád, rozhodol sa dôsledky svojho odlúčenia čo najviac zmierniť.

Ježišov liek na depresiu z odlúčenia

Ak je príčinou úzkosti srdca odlúčenie od milovanej osoby, najprirodzenejším liekom je opätovné stretnutie, objatie, dotyk. Ale čo medzitým? Ako prežiť všednosť dní naplnených čakaním? Prvým predpokladom je viera, hovorí Ježiš. „Verte v Boha, verte vo mňa.“ Aj keď už nebudeme spolu na zemi, dôverujte mi, že zostanem ten istý, ako ste ma poznali. Tak ako vy, aj ja sa budem na naše opätovné stretnutie pripravovať. Ježišove slová: „Idem vám pripraviť príbytky,“ sa mi veľmi páčia. (Aj to, že nebeský domov nebudú pripravovať anjeli, ale osobne Ježiš). Písmo teda hovorí nielen o potrebe našej prípravy (spomeňte si napríklad na podobenstvo o desiatich družičkách), ale aj o Ježišovej aktívnej prípravnej činnosti v nebi, aby nám s ním bolo dobre. „Pripravovať príbytok“ neznamená stavať luxusné rajské rezidencie s výhľadom na sklené more. Je to symbolické vyjadrenie Ježišovho aktívneho záujmu o dokonalé naplnenie

našich potrieb. Boh sa na mňa teší. Napriek rozdielnosti a vzdialenosti pozemského a nebeského sveta ostávam stredobodom Božej pozornosti a záujmu. Pozemský život nie je našou konečnou stanicou.

Keď ma občas pracovné povinnosti zavejú za hranice Sázavy, už po krátkom čase na mňa padne jemná melanchólia a v spomienkach sa vraciam k svojim najbližším – manželke a deťom. Vtedy siaham po mobile či počítači a posielam sms-ky, volám či mailujem, pretože sa chcem uistiť, že sú v poriadku. Vždy mi to pohladí dušu, dodáva novú energiu a lieči moju vnútornú temnotu z odlúčenia. Keď sa konečne vrátim domov, zo všetkého, čo okolo seba vidím, sa dá vyčítať radosť z opätovného stretnutia. Vždy ma čaká „pripravený príbytok“ a nejaké prekvapenie (najčastejšie v podobe obľúbeného jedla), ktoré svedčí o láske pretavenej do času na jeho prípravu. A vtedy sa cítim ako v (siedmom) nebi.

Žiť bez strachu už dnes

Hoci je náš pohľad nádeje upretý na nebo, kde sa Ježiš aktívne pripravuje na stretnutie s nami, stále žijeme v tomto svete a bude to ešte nejaký čas trvať. Slová „prídem zase“ sú povzbudzujúce a ukazujú na najväčšiu historickú udalosť, ktorá leží pred nami. Nemusíme však čakať až na druhý príchod, aby sme zažili radosť z toho, že poznáme Ježiša. Áno, Ježiš sľúbil, že sa vráti a daruje svojim nasledovníkom večný život. Ale tiež sľúbil, že prostredníctvom Ducha Svätého bude prebývať v živote veriacich už teraz.

Podobnú skúsenosť prežíval Boží ľud vyvedený z egyptského otroctva. V svätostánku prebývala Božia sláva, ktorá symbolizovala osobnú Božiu prítomnosť. Bol to Hospodin, ktorý prikázal Mojžišovi: „Nech mi postaví svätostánok, aby som mohol prebývať medzi nimi.“ Božou túžbou je byť blízko nám ľuďom, zostúpiť medzi nás. Nečaká, kým sa definitívne stretne v nebi. Už dnes prichádza do nášho srdca a chce v ňom prebývať. Od chvíle, čo nás stvoril, uzavrel s nami večnú zmluvu lásky. Bol tu so svojím ľudom v čase jeho najväčšieho rozkvetu i modlárskeho odpadnutia. Šiel s ním do vyhnanstva a spre-

vádzal ho na ceste späť do spustošenej krajiny. Povzbudzoval, napomínal, trestal i mlčal – ale neprestal milovať. V Ježišovi Kristovi sa stal porazeným i víťazom zároveň. Do nášho sveta prišiel nový svet – Božie kráľovstvo. Aj dnes je tu jeho láska, radosť, pokoj, istota Božej prítomnosti, jednota s Otcom, večný život, vedenie Svätým Duchom, možnosť rozvíjať duchovné dary v službe blížnym, spoločenstvo s tými, ktorí hľadajú Boha podobne ako ty.

Všetko to oslobodzuje od strachu. Od strachu zo samoty, od strachu z tých, ktorí spochybňujú tvoje istoty a hodnoty, od strachu, že ťa tento život udusí, že ťa niekto zneužije, od strachu z nezdaru, odmietnutia, z neschopnosti nadviazať vzťah k druhému, z nezvládnutia situácie, z neznámeho územia, zo zmeny a napokon aj od strachu zo seba samého.

Už dnes existuje nádej. Zoznám sa s tým, ktorý ju prináša. Hospodín – hlavný hrdina najstrhujúcejšieho príbehu lásky v dejinách.

Modlitba

Pane, ďakujem ti za zaslúbenie, že sa vrátiš. Kým ťa však uvidím tvárou v tvár, pražem si, aby si žil každý deň v mojom srdci. Nech ma v živote stretne čokoľvek, chcem ti byť verný a tešiť sa z toho, že aj ja smiem byť občanom tvojho kráľovstva. Ďakujem, že si blízko.

Mikuláš Pavlík

(mpavlik@ts.casd.cz)

DEJINY BOŽIEHO ĽUDU

1	2	3	4	5	6	7	8
Zmluva	Zlatý vek	Modlárstvo	Exil	Návrat	Obdobie ticha	Ježiš	2. príchod
14. st. pred Kr.	1000 pred Kr.	933 pred Kr.	587 pred Kr.	538 pred Kr.	458 pred Kr.	4 pred Kr.	30 ?
2 Moj 5 Moj	1 Sam 2 Sam 1 Král 1 Kron	1 Král, 2 Král 2 Kron, Iz, Jer Hoz, Joel, Am Obad, Jon, Mich Náh, Hab, Sof	Est Jer Plač Ez Dan	Ezd Neh Hag Zach Mal		Evanjeliá	Zjavenie

Naše prednášky postupne prechádzajú dejinami Božieho ľudu. Začínajú sa vyvedením z Egypta a končia Ježišovým druhým príchodom. Graf ukazuje, v ktorom období sa práve nachádzate a čo je pre jednotlivé obdobia charakteristické. V tomto grafe uvádzame aj zoznam biblických kníh, ktoré hovoria o danom období. Je to malá pomôcka, aby ste sa v Biblii neustratili.

ZOZNÁMTE SA, JA HOSPODIN

Přednášky Modlitebného týždňa mládeže 2009

Technická redakcia a návrh obálky: Robert Prokopec

Fotografie: Photodisc

Preklad: Miroslav Danihel

Vydal Advent-Orion, spol. s r. o., Roztocká 5, Praha 6

Vydanie prvé, Praha 2009

Vytlačili Těšínské papírny

ISBN 978-80-7172-178-9

TS
WOGA 2009
SÁZAVA

1. - 3. 5. 2009

AKCE, KTERÁ TĚ
CHYTNE A NEPUSTÍ

Více na www.ts6d5d.cz

Evangelizace v týmu
Zkušenosti s Bohem
Cestování
Duchovní růst
Sdílení se s lidmi o Kristu
Studium na TS
Biblické hodiny

PGM PROJEKT

Od 1. září 2009 začíná nový team Průkopníků
Globální Misie svojí misi! Chceš se připojit a dát
Pánu Bohu jeden rok z nejlepšího období svého
života? Chceš sloužit druhým? Hledáš své uplatnění
ve službě? Toužíš prožít hlubší a živou zkušenost ve
svém duchovním životě? Tak PŘIJĎ..

Kamila Dunn

Družstevní 650

398 11 Protivín

Tel.: 732481300

Email: kamcitas@yahoo.com